

Sygn. VPa 132/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska (spr.)

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko Burmistrz Miasta W., Urząd Miasta w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda B. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28 maja 2013r. sygn. IV P 283/12

1. oddala apelację,

2. zasądza od powoda B. M. na rzecz Urzędu Miasta w W. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sygn. akt V Pa 132/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 września 2012 roku przeciwko Burmistrzowi W. i Urzędowi Miasta w W., B. M. wniósł o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 31 sierpnia 2012 roku złożonego mu przez Burmistrza W. i zasądzenie odszkodowanie w kwocie 3.900,00 złotych stanowiącego równowartość 3 miesięcznego wynagrodzenia za pracę. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany Urząd Miasta w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 roku, wydanym w sprawie IVP 283/12, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo i nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów postępowania.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowią następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

B. M. był zatrudniony przez Urząd Miasta w W. na podstawie umowy o pracę z dnia 31 grudnia 1997 roku na stanowisku konserwatora sprzętu silnikowego oraz kierowcy Ochotniczej Straży Pożarnej w W. w wymiarze 1/2 etatu. Ponadto pełnił funkcję Naczelnika Ochotniczej Straży Pożarnej w W.. Pojazdy OSP w W. stanowią własność tej jednostki, a utrzymywane są przez Urząd Miasta w W..

W dniu 26 lipca 2012 roku pracodawca wydał B. M. jako pracownikowi polecenie służbowe, aby w okresie od dnia 26 lipca 2012 roku do odwołania nie wykonywał zadań służbowych w postaci czynności związanych z kierowaniem pojazdami pożarniczymi OSP w W..

Po wydaniu powyższego polecenia B. M. uczestniczył w akcjach OSP w W. jako dowódca – kierowca. Były to akcje zarówno ratowniczo-gaśnicze, jak i dotyczące usuwania gniazd szerszeni i os, które miały miejsce w godzinach wieczornych. W tych akcjach uczestniczyli także inni strażacy uprawnieni do kierowania pojazdami pożarniczymi.

Uprawnienia do kierowania pojazdami pożarniczymi posiadają również inni strażacy z OSP w W.: J. B., S. J., T. M. i B. S..

Pismem z dnia 31 sierpnia 2012 roku Burmistrz W. złożył B. M. oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy za trzymiesięcznym wypowiedzeniem. Jako przyczynę uzasadniającą rozwiązanie stosunku pracy wskazano wielokrotne złamanie polecenia służbowego określonego pismem z dnia 26 lipca 2012 roku, w którym B. M. został zobowiązany do nie wykonywania czynności związanych z kierowaniem pojazdami pożarniczymi w OSP w W..

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji uznał za bezsporny, a spornymi były jedynie kwestie dotyczące możliwości zakazania powodowi kierowania pojazdami pożarniczymi OSP w W. oraz ocena zachowania B. M., który nie podporządkował się poleceniu pracodawcy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji wskazał, iż w stosunku do Burmistrza W. zachodzi brak legitymacji procesowej biernej, gdyż powód zatrudniony był w Urzędzie Miasta w W.. W konsekwencji powództwo przeciwko temu pozwanemu podlegało oddaleniu.

Natomiast jak chodzi o roszczenie skierowane przeciwko Urzędowi Miasta w W., to Sąd Rejonowy wskazał na konieczność rozróżnienia statusu powoda jako pracownika i jako członka OSP w W. oraz ocena zachowania powoda, który świadomie ignorował polecenia pracodawcy. W ocenie Sądu I instancji powód winien rozgraniczyć swój status Naczelnika OSP w W. od statusu pracownika i w sytuacjach kiedy jego udział jako kierowcy w wyjazdach do os i szerszeni nie był konieczny winien stosować się do polecenia pracodawcy jako pracownik w stosunkach pracowniczych. Dlatego też, powód w sposób nieuzasadniony wielokrotnie naruszył nałożone na niego polecenie służbowe, a tym samym przyczyna wskazana w oświadczeniu pracodawcy jest w tym zakresie rzeczywista i zasadna.

W tej sytuacji uznając, iż brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę Sąd Rejonowy oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, skarżąc go w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym. Apelujący podniósł zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą wyroku polegający na błędnej ocenie zachowania powoda i uznaniu, że powód bezpodstawnie ignorował polecenia wydawane przez pracodawcę w zakresie zakazania powodowi kierowania pojazdami gaśniczymi OSP w W., co jest skutkiem naruszenia przepisów postępowania art.

233 § 1 k.p.c. polegającą na dowolnej i brakującej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań powoda i przesłuchanych świadków;

- błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że przyczyna wskazana w oświadczeniu pracodawcy jako podstawa rozwiązania stosunku pracy jest zasadna i rzeczywista oraz nie wzięcie pod uwagę okoliczności, że powód pełnił także służbę jako strażak OSP, a wyjazdy związane były z ratowaniem zdrowia i życia ludzkiego, posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami strażackimi, był osobą zawsze dyspozycyjną;
- niewyjaśnienie wszechstronne okoliczności sprawy poprzez brak ustalenia czy we wszystkich wyjazdach, w których powód brał udział jako kierowca wykonywał czynności jako Naczelnik OSP w W., a w jakich jako pracownik pozwanej;
- ustalenie stanu faktycznego sprawy w oparciu o niepełny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i nie odniesienie się w żaden sposób do zeznań przesłuchanych świadków.

Przy tak postawionych zarzutach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał ustaleń faktycznych które podziela Sąd Okręgowy.

Poza sporem jest, że powód w miesiącu lipcu 2013 roku jadąc do akcji ratowniczej jako kierowca pojazdu uprzywilejowanego z ignorancją dokonał naruszenia przepisów ruchu drogowego poprzez wjechanie na odcinek drogi krajowej numer (...), która była wyłączona z użytkowania z uwagi na trwające prace budowlane. Należy podkreślić, że kierujący pojazdami uprzywilejowanymi również muszą przestrzegać przepisów ruchu drogowego. Powód nie stosując się do przepisów ruchu drogowego doprowadził do wypadku drogowego wskutek którego uszkodzony został wóz strażacki, a koszt jego naprawy wyniósł 80.000,00 złotych. Takie zachowanie powoda mogło stanowić podstawę do rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, jednakże pozwany pracodawca zastosował wobec powoda karę nagany. W świetle tych okoliczności, wydanie przez pozwanego polecenia służbowego, aby powód nie kierował pojazdami uprzywilejowanymi do czasu wyjaśnienia sprawy było w ocenie Sądu Okręgowego dopuszczalne. Zgodnie art. 100 § 1 k.p. pracownik jest zobowiązany stosować się do poleceń przełożonych, które dotyczą pracy, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami prawa lub umową o pracę. Nawet okoliczność, że powód w tym samym czasie pełnił również funkcję Naczelnika OSP w W. nie prowadzi do wniosku, że wydane mu polecenie służbowe dotyczące zakazu prowadzenia pojazdów uprzywilejowanych było sprzeczne z prawem. W relacjach pracowniczych powód był pracownikiem Urzędu Miasta w W., a obowiązkiem pracownika jest respektowanie poleceń pracodawcy, które są zgodne z prawem. Polecenie wydane powodowi w dniu 26 lipca 2013 roku nie naruszało prawa ani postanowień zawartej umowy o pracę.

Na marginesie warto zwrócić uwagę na możliwości prawne skutkujące nawet zawieszeniem pracownika w jego obowiązkach, np. lekarza, gdy istnieje podejrzenie popełnienia błędu w sztuce lekarskiej. Wtedy taki pracownik, pomimo zawartej umowy o pracę, nie ma prawa w okresie zawieszenia wykonywać swoich obowiązków.

W rozpoznawanej sprawie, pracodawca Urząd Miasta w W., miał prawo wydać polecenie służbowe powodowi do czasu wyjaśnienia okoliczności zdarzenia, między innymi tego czy był prowadzony grafik dla kierowców. Natomiast powód to polecenie służbowe wielokrotnie naruszył, nie stosował się do niego. Okoliczność, że powód jest oddanym strażakiem, pełni funkcję Naczelnika OSP w W. nie ma tutaj znaczenia. Ten aspekt życia powoda nie był badany w niniejszej sprawie i nie może podlegać ocenie.

Wypowiedzenie umowy o pracę stanowi zwykły sposób jej rozwiązania. Przyczyna wypowiedzenia nie musi mieć szczególnej wagi czy też nadzwyczajnej doniosłości. Nie oznacza to jednak przyzwolenia na dowolne i nieuzasadnione lub sprzeczne z zasadami współżycia społecznego wypowiedzenie umowy o pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2001 roku, I PKN 715/00, Pr. Pracy 2002/10/34). Przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę musi być rzeczywista, konkretna i prawdziwa. Jedną z takich przyczyn uzasadniających wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę może być niestosowanie się przez pracownika do poleceń służbowych wydawanych mu przez pracodawcę w ramach obowiązków wynikających ze stosunku pracy. W rozpoznawanej sprawie przyczyna wskazana przez pozwanego pracodawcę spełnia te przesłanki, a w konsekwencji pracodawca nie musiał, ale miał prawo rozwiązać umowę z niesubordynowanym pracownikiem, który nie przestrzega wydawanych mu poleceń służbowych. Sąd I instancji prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych w tym zakresie. Przeprowadził postępowanie dowodowe celem zbadania, czy przyczyny podane w oświadczeniu o wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę spełniają wskazane wyżej kryteria. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy zasługują na pełną aprobatę. Wskazać przy tym należy, iż to na powodzie ciążył obowiązek wykazania, że przyczyny podane w wypowiedzeniu umowy o pracę są nieprawdziwe, nieuzasadnione. Powód w toku postępowania takich okoliczności nie wykazał.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i zasądzeniu od powoda na rzecz pozwanego podlegała kwota 60,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Powyższa kwota została ustalona na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Zarządzenie:

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć:
 - 1) pełnomocnikowi powoda;
3. skarga kasacyjna nie przysługuje.

P., dnia 10 stycznia 2014 roku